

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Bảy, ngày 15/02/2025,

*****

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 177

Nếu chúng ta đã phát tâm chân thành thì khi chúng ta làm, chúng ta phải có đầy đủ niềm tin và sự dũng mãnh. Nếu chúng ta sợ được mất, hơn thua thì chúng ta làm sẽ không làm hiệu quả. Thí dụ, chúng ta phát tâm bố thí thì chúng ta phải hiểu rõ đạo lý của việc bố thí, bố thí như thế nào để thiết thực lợi ích chúng sanh, nếu chúng ta thả con vật ra môi trường mà chúng không thể sống vậy thì chúng ta chưa chân thật phóng sanh. Chúng ta phát tâm làm việc gì thì chúng ta phải thấu hiểu đạo lý, phương pháp để có được kết quả tốt nhất. Nếu chúng ta chưa thấu hiểu đạo lý, phương pháp thì chúng ta phải thưa hỏi với một bậc thiện tri thức nào đó. Điều tệ hại nhất là chúng ta thường “*tự dĩ vi thị*”, thường tự cho rằng mình đúng, mình biết, chúng ta không thưa hỏi nên dẫn đến sai lầm. Chúng ta làm đúng đạo lý, phương pháp thì đôi bên mới đều được lợi, chúng sanh được lợi ích và chính chúng ta cũng có được lợi ích.

Nếu chúng ta không hiểu đạo lý, chúng ta tùy tiện bố thí thì sẽ làm tăng trưởng lòng tham của người khác. Thí dụ, ngày trước, chúng ta thường mua cá đi phóng sanh, thông thường, chúng ta bảo họ cân cá và mang đến để chúng ta thả, một lần, chúng ta bảo họ cân ngay tại vị trí thả và phát hiện số cân cá chỉ được khoảng một nửa. Những người bán cá cho rằng, cá thả đi rồi thì cũng mất, việc làm này của họ rất đáng sợ nhưng đây là do họ không được học, không được dạy. Trên tất cả phương diện, chúng ta phải có đạo lý, phương pháp rõ ràng, không mơ mơ, hồ hồ, nếu chúng ta chưa rõ thì chúng ta nên đi hỏi những người đã minh bạch.

Chúng ta làm mọi việc phải xuất phát từ nội tâm chân thành, thanh tịnh, từ bi. Hòa Thượng nói: “***Bạn có phát tâm đủ chân thành hay không? Nếu tâm bạn đủ chân thành thì Phật Bồ Tát sẽ vì chúng ta mà an bài***”. Chúng ta thật làm thì chúng ta sẽ thật thấu hiểu đạo lý này! Chúng ta hiểu rõ đạo lý, phương pháp, có người dẫn dắt thì chúng ta chân thật dũng mãnh làm, chúng ta nhất định sẽ có kết quả.

Tôi phát tâm làm vườn rau, mở cơ sở sản xuất đậu, chúng ta chưa từng kêu gọi ai, nhờ sự phát tâm của những người thăm lạng mà chúng ta có thể làm mọi việc một cách tốt đẹp. Chỉ cần chúng ta chân thật phát tâm, tiếp nối sứ mạng của Phật Bồ Tát, vì chúng sanh nỗ lực làm vậy thì Phật Bồ Tát sẽ an bài mọi việc.

Nhiều người, không dám phát tâm, họ lo sợ được mất, hơn thua. Hòa Thượng nói: “***Nếu người khác không làm mà họ để chúng ta làm thì chúng ta hoan hỷ làm, đây là cơ***

hội để chúng ta tạo phúc". Ở thế gian, có người có rất nhiều tiền nhưng họ cũng không có cơ hội làm việc tốt, họ dùng tiền để thỏa mãn thói hư, tập khí hay có những người con "*phá gia chi tử*". Nếu chúng ta có cơ hội dùng tiền "*thí xả*" vào những việc thiết thực lợi ích chúng sanh thì chúng ta là người may mắn. Người có được tiền không từ chánh nghiệp, chánh hạnh thì cuối cùng cũng sẽ dùng tiền đó để làm những việc bất chính.

Những việc tôi nghĩ đều "*tâm nghĩ sự thành*". Năm trước, tôi nói với mọi người, trong một tháng, chúng ta phải làm xong ba vườn rau, tôi làm vườn rau ở Đà Lạt, một số người làm vườn rau ở Đắc-Lắc và ở Bắc Giang, mọi người cùng tích cực làm, sau một tháng thì chúng ta đã bắt đầu trồng cây con, sau hai tháng thì chúng ta đã có rau tặng. Chúng ta chân thật làm thì chúng ta đã chuyển vọng niệm thành nguyện lực.

Tôi đến bất cứ nơi nào thì tôi cũng thường đổ máu ở nơi đó do đứt tay, đây là tôi thật làm. Ngày trước, các bác hàng xóm ở Sơn Tây thấy tôi làm việc miệt mài thì họ nói, tôi nên đi nghỉ để các loài trùng dế cũng được ngủ, mọi người luôn nhìn thấy tôi bận rộn, họ muốn mời tôi uống trà cũng khó! Khi tôi đến một nơi thì tôi liền bắt tay vào làm, làm một cách miệt mài. Chúng ta tích cực làm nên đã cảm động những người xung quanh. Chúng ta dũng mãnh, tích cực làm thì chúng ta nhất định sẽ thành công. Chúng ta làm là chúng ta "*tự lợi, lợi tha*". Chúng ta làm việc cũng chính là chúng ta tu hành, đây là cơ hội để chúng ta rèn luyện tâm, rèn luyện khả năng chịu đựng gian khổ, nhẫn nại. Những khó khăn này chưa đáng gì so với khi chúng ta mắc bệnh khổ hay khi chúng ta đối diện với sinh tử.

Có người hỏi Hòa Thượng: "*Thưa Hòa Thượng, đạo tràng mới xây có cần phải sám tịnh hay không? Nếu cần phải sám tịnh thì nên mời người như thế nào hoặc tụng bộ Kinh gì?*".

Chúng ta phải làm mọi việc xuất phát từ tâm chân thành, nếu chúng ta làm trên hình thức thì không có tác dụng. Ngày nay, mọi người chỉ chú trọng hình thức, hình thức long trọng nhưng nội tâm trống rỗng. Đây là do người ngày nay thiếu tâm chân thành. "*Tràng*" là nơi chốn. Nơi chốn có đạo thì mới gọi là đạo tràng. Đạo tràng là nơi mọi người học tập một cách có phương pháp. Nơi khiến chúng ta tăng thêm tham vọng, bá đồ thì đó không gọi là đạo tràng. Ngày nay, mọi người mở rất nhiều đạo tràng nhưng người trong đạo tràng xích mích, tranh danh địa vị, những nơi này giống như một "*đấu trường*". Nếu nhiều người trong đạo tràng tu hành tốt thì sẽ tạo ra những mảng từ trường tốt, mưa gió sẽ thuận hòa, lòng người an ổn.

Hòa Thượng nói: "***Đạo tràng mới xây mà chúng ta cử hành một nghi thức sám tịnh thì tốt, trong nghi thức đó có tịnh đàn, có sám tịnh, nếu chúng ta có thể mời được Pháp sư thì càng tốt, nếu không mời được pháp sư thì cư sĩ cũng có thể làm. Đạo lý quan trọng trong đó chính là: "Tâm tịnh tắc Phật độ tịnh". "Tâm tịnh tắc Phật độ tịnh"*** là tâm chúng ta thanh tịnh thì chắc chắn, nơi chốn đó sẽ thanh tịnh. Nếu tâm người

ở nơi đó không thanh tịnh thì nơi chốn đó làm nghi thức gì thì cũng không thể thanh tịnh.

Hòa Thượng từng kể, có một thiền đường, các Thầy tu hành rất tinh tấn nhưng không có người khai ngộ. Một vị cư sĩ phát hiện ra, trong nhà bếp, người nấu ăn có tâm rất sân hận, nóng vội, bao chao, thức ăn người này nấu ra khiến tâm các Thầy không thể an tịnh. Người cư sĩ đến nói với Thầy trụ trì nên thay đổi người nấu ăn thậm chí thay đổi tất cả vật dụng trong bếp vì những vận dụng này cũng bị ô nhiễm. Sau khi thay đổi người đầu bếp, một thời gian sau, tâm các Thầy rất an tĩnh, tu hành chứng quả. Hòa Thượng nói: *“Tâm tịnh, cõi nước tịnh”*. Đạo tràng muốn thanh tịnh thì mọi người trong đạo tràng phải trên kính, dưới hòa, người người đều dùng tâm chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi đối đãi với nhau. Nếu đạo tràng có thị phi nhân ngã, cạnh tranh tốt xấu, hơn thua vậy thì tốt nhất, chúng ta không nên đến đạo tràng đó.

Các Tổ Sư Đại Đức thường tìm đến chốn *“thâm sơn cùng cốc”*, chốn A-lan-nhã thanh tịnh để tu hành. Khi tôi làm xong việc thì tôi quay về nơi này để ở một mình. Cách đây gần 20 năm, tôi ở đây một mình, tôi nấu ăn xong thì phiên dịch, sau đó tôi tưới cây, làm cỏ, quét nhà, phiên dịch. Có người đến đây họ hỏi: *“Sao ở đây sạch đẹp như vậy!”*. Tôi nói: *“Đến giờ thì có Tiên đến nấu ăn, nhổ cỏ, tưới cây”*. Họ nghĩ rằng tôi không thể vừa phiên dịch vừa làm rất nhiều việc như vậy.

Chúng ta học Phật, chúng ta nhất định phải *“minh lý”*, rõ ràng đạo lý, phương pháp. Khi chúng ta làm bất cứ việc gì, chúng ta đã hiểu rõ đạo lý, phương pháp và phải có người chỉ bảo. Nếu chúng ta đã có đạo lý, phương pháp, có người dẫn dắt thì chúng ta dừng mãnh làm. Nếu chúng ta làm sai thì chúng ta sẽ mất rất nhiều thời gian, công sức, tài vật để sửa! Điều này không cần thiết!

Rất nhiều người không hiểu rõ đạo lý, phương pháp nên họ làm sai sót và âm thầm cho qua. Mỗi lần chúng ta làm sai thì chúng ta đã làm tổn thời gian, phước báu, tài vật của mình và của người. Máy móc bị hỏng là do chúng ta không biết cách vận hành, làm một cách tùy tiện. Chiếc máy quay phim trước mặt tôi có giá khoảng 50 triệu, khe cắm thẻ nhớ của máy đã bị hỏng, đó là do mọi người cho thẻ nhớ vào ngược và sau đó cố lấy ra. Đây chỉ là việc nhỏ, nếu chúng ta làm hư hại những việc lớn hơn thì chúng ta không thể sửa chữa. Hòa Thượng nói: ***“Người học Phật nhất định phải nắm rõ đạo lý, phương pháp”***.

Ngày trước, khi chưa có người hướng dẫn thì chúng ta phải tự tìm hiểu, ngày nay, đã có rất nhiều người thì chúng ta phải thưa hỏi. Chúng ta thưa hỏi cũng là cách để tâm ngạo mạn của chúng ta dần dần nhỏ đi. Chúng ta không thưa hỏi thì chúng ta đã *“tự dĩ vi thị”*, tự cho mình là biết, là đúng.

Trong suốt hơn hai mươi năm qua, ai là người nhắc nhở tôi? Những cách làm, quyết định của tôi không được phép sai. Tôi không có người nhắc nhở, Chúng ta được người

dạy, người dẫn dắt nhưng chúng ta vẫn làm sai. Trên trang web “*Tinhkhongphapngu.net*”, hơn một nửa bài dịch là tôi tự dịch, trên trang “*Nhidonghocphat.com*”, tất cả các bài đều do tôi giảng, nếu tôi làm sai thì tôi không thể khắc phục được. Tôi rất cảm xúc khi Hòa Thượng nói: **“Người học Phật nhất định phải nắm rõ đạo lý, phương pháp”**. Chúng ta là người học Phật, chúng ta đã rõ lý và phương pháp trong khởi tâm động niệm, hành động tạo tác, đối nhân xử thế tiếp vật chưa?

Hòa Thượng nói: **“Ở mỗi đạo tràng mới, bộ Kinh đầu tiên mà tôi tụng là “Địa Tạng Bồ Tát bản nguyện Kinh”. Ở thế gian pháp, “Kinh Địa Tạng” là xây dựng nền tảng, nên đạo tràng mới xây thì phải tụng “Kinh Địa Tạng”, chữ “Địa” là hàm chứa tất cả các bảo tàng. Bạn đã có đạo tràng nghĩa là bạn đã có đất, đất đó phải dung chứa được tất cả những bảo tàng”**.

Tất cả các mỏ khoáng sản đều nằm trong đất, đất chứa tất cả các bảo tàng. “Bảo tàng” ở đây không phải là tài vật, là của báu mà là nơi chôn để chúng ta tu hành, tăng trưởng công đức, phước báu của chính mình. Đây là ý nghĩa của việc “sái tịnh” đạo tràng. Chúng ta muốn “sái tịnh” để đạo tràng được “tịnh đàn”, đạo tràng được thanh tịnh thì chúng ta phải làm bằng tâm chân thành.

Khi chúng ta nắm vững đạo lý, phương pháp, có người dẫn dắt rồi thì chúng ta nỗ lực làm. Nếu chúng ta chưa nắm được thì chúng ta phải nhờ người dạy bảo, khi nào nắm vững đạo lý, phương pháp thì chúng ta mới bắt đầu làm. Thời gian sống của chúng ta không nhiều, chúng ta làm hư hại rồi sửa một vài lần thì chúng ta không còn thời gian.

Có người hỏi Hòa Thượng: *“Thưa Hòa Thượng, những vết thương bên ngoài có phải là nghiệp nhân chiêu cảm đến hay không? Mỗi khi con phát tâm niệm Phật hoặc niệm Phật nhất tâm thì con có đặc biệt nhiều chướng ngại, đồng tu khuyên con trước tiên phải đem công đức hồi hướng để oan gia trái chủ được cùng hưởng, nhưng con lại sợ, mình làm không đến thì giống như con đã tạo ra chi phiếu khống, việc này về sau phiền phức sẽ càng lớn, xin hỏi, con nên làm như thế nào?”*.

Chúng ta nói là chúng ta đem công đức, phước báu hồi hướng cho oan gia trái chủ nhưng chúng ta không làm được thì giống như chúng ta tạo ra chi phiếu khống. Nhiều người hằng ngày tạo ra chi phiếu khống, họ không tạo ra công đức, phước báu nhưng lại hồi hướng công đức phước báu cho một người nào đó.

Hòa Thượng nói: **“Không phải những vết thương ngoài da đều do nghiệp nhân chiêu cảm, những vết thương ở ngoài da, phần nhiều là do chúng ta không cẩn trọng. Thí dụ, chúng ta đi ra ngoài du lịch, chúng ta bị những con vật nhỏ cắn hay cây làm xước da là bởi vì chúng ta đi đường không cẩn thận. Những vết thương này cũng chưa chắc là nhân quả báo ứng. Người xưa chúng ta nói đến hiếu đạo, đối với tập quán đời sống, trong tất cả hành động của mình đều phải cẩn thận không để thân**

thể mình bị thương”. Trong “**Đệ Tử Quy**” dạy chúng ta: “*Thân bị thương Cha Mẹ lo, đức tôn thương Cha Mẹ tử*”.

Hòa Thượng nói: “**Nghiệp chướng, oan gia trái chủ của chúng ta rất nhiều, bởi vì đây không phải kết quả của một đời này. Tuy chúng ta đã quên là chúng ta đã từng tạo ra nghiệp chướng nhưng oan gia trái chủ của chúng ta không hề quên. Cho nên sự việc này rất phiền phức! Phật dạy chúng ta một phương pháp rất tốt, chúng ta tu hành không phải vì chúng ta, nếu chúng ta vì mình thì đó là chúng ta “tự tư tự lợi”, oan gia trái chủ vẫn tìm đến mình gây phiền phức, chúng ta là vì tất cả chúng sanh mà tu hành. Chúng ta vì tất cả chúng sanh mà làm thì trong đó đã bao gồm oan gia trái chủ vậy thì oan gia trái chủ sẽ cảm thấy rất hoan hỷ, họ sẽ không tìm đến chúng ta để gây phiền phức**”.

Trong đời quá khứ hay thậm chí ngay trong đời này chúng ta đã kết nhân ác nhưng chúng ta đã quên. Chúng ta bỏ một người nào đó thì chúng ta đã quên nhưng họ vẫn rất nhớ mỗi hận với chúng ta, nếu họ thoáng nhìn thấy hình dáng của chúng ta thì hận thù cũ, những hình ảnh ngày xưa sẽ được chiếu lại trong đầu họ một cách nhanh chóng.

Hòa Thượng nói: “**Tất cả hành động tạo tác của chúng ta đều là vì lợi ích chúng sanh. Thậm chí, chúng ta đoạn ác tu thiện, phá mê khai ngộ, cho đến thành Phật cũng không phải vì chính mình. Trong cuộc sống thường ngày, chúng ta ăn cơm, uống nước cũng không phải vì chính mình. Đây mới là chúng ta toàn tâm toàn ý vì chúng sanh**”. Chúng ta thường nghĩ rằng chúng ta đoạn các tu thiện là vì mình. Chúng ta đoạn ác tu thiện, phá mê khai ngộ, thành Phật Bồ Tát cũng không phải là vì mình.

Hòa Thượng nói: “**Chúng ta mặc áo, ăn cơm, uống nước là vì chúng ta muốn dùng thân này để phục vụ tất cả chúng sanh. Chỉ cần chúng ta có ý niệm này chính là chúng ta đã hồi hướng cho tất cả chúng sanh. Hằng ngày, bạn chỉ ra chi phiếu không bởi vì bạn “tự tư tự lợi”. Chúng ta tất cả đều vì chúng sanh, không vì chính mình, đây mới là tâm hồi hướng, đây chính là giải oan, giải kết như vậy thì chúng ta mới không chỉ ra chi phiếu không. Do đó, chúng ta phải mở rộng tâm lượng giống như chư Phật Bồ Tát, Phật Bồ Tát tâm bao thái hư, lượng khắp pháp giới. Tâm lượng lớn thì phước lớn, tâm lượng nhỏ thì phước báu nhất định sẽ nhỏ. Chúng ta nhất định phải hiểu rõ đạo lý này!**”.

Nếu chúng ta không có tâm này thì hằng ngày, chúng ta chỉ chi ra chi phiếu không. Bấy lâu nay chúng ta thường nghĩ rằng, chúng ta đoạn ác tu thiện, phá mê khai ngộ là vì mình, cho nên, chúng ta phải biết chuyển đổi ý niệm, hằng ngày, chúng ta ăn uống, ngủ nghỉ cũng không phải vì mình, đây là vì chúng ta cần thân này, nếu thân này mệt mỏi, bệnh hoạn thì chúng ta không thể phục vụ chúng sanh. Chúng ta phải chăm sóc thân vừa đủ, nếu chúng ta chăm sóc thừa, chiều chuộng thân thì chúng ta sẽ sinh ra lười biếng.

Nếu chúng ta chỉ làm một số việc nhỏ rồi hồi hướng công đức, phước báu thì việc làm của chúng ta chỉ là chi ra chi phiếu không. Điều này giống như chúng ta đưa cho họ 10.000đ nhưng họ không biết đến ngân hàng nào để rút tiền. Chúng ta thường hồi hướng cho oan gia trái chủ, thân bằng quyến thuộc nhưng chúng ta không có công đức, thậm chí không có cả phước báu, phương pháp tốt nhất là chúng ta toàn tâm toàn ý vì chúng sanh lo nghĩ, chúng ta ăn uống ngủ nghỉ, đoạn ác tu thiện, phá mê khai ngộ, thành Phật Bồ Tát đều là vì chúng sanh. Chỉ có Phật Bồ Tát mới đủ năng lực tùy căn cơ của chúng sanh nói pháp, cứu giúp chúng sanh tận hư không khắp pháp giới. Chúng ta thành Phật cũng không phải vì mình mà là vì chúng sanh. Hòa Thượng nói: **“*Chúng ta phát được tâm này thì chúng ta mới có thể chân thật hồi hướng*”**.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!